

Biografia celor chemați

Text biblic: 1 Corinteni 1:18-31

Versetul de aur

Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. (1Cor 1:28-29)

Introducere

Orașul Corint se află la aproximativ 50 de mile vest de Atena. Atena a fost centrul grec al filozofiei, religiei, educației și guvernare timp de secole (Faptele 17:18-21). Numele filozofilor atenieni sunt încă recunoscute, în special cele ale lui Socrate, Platon și Aristotel. Faptele Apostolilor 18 consemnează prima vizită a lui Pavel la Corint, după o perioadă dezamăgitoare petrecută la Atena. Indiciile istorice din Fapte ne permit să prezentăm această perioadă ca o perioadă de 18 luni în anii 51–52 d.Hr., nu chiar la 20 de ani după convertirea lui Pavel (Fapte 9:1–31).

Pavel a scris scrisorile pe care le numim 1 și 2 Corinteni cândva între anii 54 și 57 d.Hr. în timp ce se afla în Efes (1 Corinteni 16:5–9). Pavel a primit scrisori despre multe probleme care tulburau congregația din Corint (1:10–17).

În versetele dinaintea lecției noastre de astăzi, Pavel a identificat una dintre acele probleme: fracțiunile. Membrii congregației se adunaseră în jurul anumitor lideri într-un mod nesănătos (1 Cor 1:12). Una dintre fracțiuni l-a numit pe Pavel drept lumină călăuzitoare, iar el a obiectat, nedorind să accepte diviziunile bisericii (1:13-16). El le-a reamintit cititorilor săi că a venit la Corint pentru a predica Evanghelia. Acest lucru l-a determinat să descrie motivele și efectele vizitei sale inițiale la Corint. Despre aceasta vom învăța în lecția de astăzi.

Contextul lecției

I. Propovăduirea crucii (1 Cor 1:18-25)**A. Puterea lui Dumnezeu (v 18-19)**

Cuvântul grecesc tradus propovăduire este „logos”, adesea redat ca „vorbi” (Matei 12:32) sau „Cuvântul” (Ioan 1:1, 14). Pavel vorbea despre cuvântul crucii. Realitatea istorică a morții lui Isus prin răstignirea romană a atras reacții diferite, iar Pavel a judecat oamenii după răspunsurile lor. Cei care au interpretat mesajul morții lui Isus ca fiind o nebunie (1 Cor 1:21–23; 2:14; 3:19) sunt pe calea pierzării (Rom 2:12; 2 Cor 2:15; 4:3).

Pe de altă parte, cei care văd puterea lui Dumnezeu de a ierta păcatele printr-un astfel de eveniment aparent rușinos (moartea prin crucificare) sunt cei care sunt mântuiți. Aceasta constituie piesa centrală a discuției lui Pavel: execuția rușinoasă a lui Isus pe cruce a demonstrat de fapt puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu.

B. Înțelepciunea lumii (v 20-23)

„Unde este înțeleptul?” aceasta este prima dintre cele patru întrebări retorice când Pavel își începe asaltul împotriva așa-zisei înțelepciuni a lumii (1 Corinteni 2:6; 3:18-20). Prin „Înțeleptii” s-a referit probabil la cei pătrunși în tradiția filozofică greacă (Fapte 17:18-21). Întrebând „unde este vorbărețul” indică oamenii care caută întotdeauna să argumenteze un punct de vedere, să demonstreze că au dreptate. Un astfel de spirit argumentativ a dus la condamnarea lui Isus, care i-a avertizat pe cei care erau scrupuloși cu zeciuiala, dar ignorau „cele mai însemnate lucruri” (Matei 23:23). Răspunsul implicit la întrebările pe care le-am

văzut până în acest punct este următorul: înțeleptii, cărturarii și disputatorii sunt printre cei care vor fi pedepsiți. Pavel pune în contrast înțelepciunea lui Dumnezeu și înțelepciunea lumii. Deși se folosește același cuvânt înțelepciune, prăpastia dintre cele două concepte este mare. Înțelepciunea lui Dumnezeu este perfectă și El cunoaște „el a vestit de la început ce are să se întâmple” (Isaia 46:10)

C. Înțelepciunea lui Dumnezeu (v 24-25)

Pavel a întâlnit evrei care l-au recunoscut pe Isus ca puterea lui Dumnezeu dincolo de orice semn sau miracol la care se puteau aștepta. Pavel a predicat și grecilor (neamurilor) care și-au abandonat filozofiile lumești și l-au acceptat pe Isus ca înțelepciunea lui Dumnezeu. Crediința vine uneori la cei la care ne așteptăm mai puțin.

II. Dumnezeu cheamă pe cei umili (1 Cor 1:26-31)**A. Cei tari sunt făcuți de rușine (v 26-27)**

Aplicarea acestui verset sfidează logica. Nu ar vrea Dumnezeu o biserică plină de bogați, puternici și înalt educați? Alegerea celor smeriți ai comunității duce la confuzia elitei Corintului.

B. Alegerea celor mai de Jos (v 28-29)

Dumnezeu nu caută neapărat oameni dintre înțeleptii lumii pentru a-și găsi slujitorii. Domnul nostru îi cheamă pe cei smeriți și disprețuiți. Aceasta nu înseamnă că biserica nu ar trebui să caute să adauge membrii influenți ai comunității. Desigur că nu. Dar toți trebuie să vină la cruce cu smerenie, recunoscându-și sărăcia spirituală.

C. Lăudați-vă cu înțelepciunea lui Dumnezeu (v 30-31)

Noi nu trebuie să ne lăudăm pe noi înșine ci să ne lăudăm cu Dumnezeul nostru. Prin Hristos, învățăm adevărata înțelepciune, căile lui Dumnezeu (1 Cor 2:6–16). Găsim neprihănirea, prin Cel care a fost fără păcat înaintea lui Dumnezeu (2 Cor 5:21). Ne bucurăm de sfințire, de curățarea păcatelor noastre prin Duhul Sfânt (1 Cor 6:11). Și suntem considerați neprihăniți fără plată, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus (Rom 3:24).

CONCLUZII

Biserica de astăzi se confruntă încă cu pericolele despre care Pavel a avertizat: biserica caută aprobarea lumii. Așa cum au învățat Luther și Pavel, adevărata cale de mântuire va părea lumii o prostie, un lucru slab și rușinos. Acest text din Scriptură ne provoacă să ne examinăm cât de mult ne-am adaptat priorităților lumii. Ce elemente ale „doctrinei gloriei” lumii am adoptat? În schimb, ar trebui să ne uităm la Dumnezeu, care poate fi găsit în suferințe și cruce.

Ce trebuie să memorăm: Căile lui Dumnezeu par o prostie pentru o lume impresionată de inteligență și succes.